

Elva dikter

YEKTA
Elva dikter

Översättning till svenska från franska av Hillevi Hellberg, 2018

Umeå, 2018

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urval av Erik Jonsson, i samråd med översättaren, för det europeiska samarbetsprojektet Versopolis – www.versopolis.com.

Detta häfte är ej till försäljning utan distribueras enbart genom Littfest – Umeå internationella litteraturfestival, samt inom projektet Versopolis.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© Yekta

FORMGIVNING Johan Hammarström

TRYCKNING tryckning.nu | h:ström – Text & Kultur AB, Umeå, 2018.

YEKTA,

född 1979 i Vallée aux Loups nära Paris, är en fransk poet och musiker. Han framträder ofta till musik och spelar bland annat i bandet Librorbite, som blandar poesi, fotografi, musik och teater. Yekta är också en av arrangörerna av Paris French-English Poetry Festival, samt arbetar med festivalens tidskrift *La Traductière*. Han har komponerat soundtracket till videopoemen *Statue* och *The Way of Dreams*, som regiserades av Nicolas Sandanassamy. 2016 utkom Yekta med sin första piano EP, som ackompanjerar boken *Le mangeur de reflets*.

OF DARK DESCENT

I was born in the dive of a plane that crashed forty-
seven seconds after take-off
I was born in skids in off-road slides
in spins and somersaults and pile-ups I was
born in black tides
in gas escapes in
backfires
and ricocheting bullets I was
born on a toxic sofa
and on collapsing terraces in the
melting of fuses
and chemical fires with a
headlong satellite
a toppling crane the
derailing of trains
the subsiding of grounds the
folding of goalposts
the cracking of pipes
and on the balconies detached from the top of a skyscraper
in the cart that comes adrift in full flight from the
merry-go-round the
scaffolding that collapses
the lift that plummets to earth
I came into this world through a fault in the points
a mistake in punctuation in assembly instructions a
programming error
a delayed indication I am the
heir to disasters
and the spirit of adversity has shaped me a pure
product of dark reveries
that crowd into the brain of a town I was

DE SOMBRE ASCENDANCE

je suis né dans le plongeon de l'avion qui s'abat
quarante-sept secondes après son décollage
je suis né dans les dérapages les sorties de route
les toupies les tonneaux les carambolages
je suis né dans les marées noires
les fuites de gaz
dans les retours de flammes
et le ricochet des mitrailles je
suis né sur un canapé toxique
et sur des gradins qui s'effondrent
dans la fonte des fusibles
et l'incendie chimique
avec un satellite qui chute
une grue qui bascule le
déraillement des trains
l'affaissement des terrains la
pluie des poteaux
la rupture des tuyaux
et sur la terrasse détachée des hauteurs du gratte-ciel
dans la nacelle qui se décroche en plein vol du manège
l'échafaudage qui lâche
l'ascenseur qui s'écrase
je vins au monde sur une erreur d'aiguillage
une faute de ponctuation dans une notice d'outillage
une faille dans la programmation
un retard de signal
je suis l'héritier des sinistres
et l'esprit du désastre m'a pétri
pur produit des rêveries noires
qui pullulent dans le cerveau d'une ville je

MÖRK BÖRD

jag föddes när ett störtande flygplan möter vattnet
 fyrtio-sju sekunder efter att det lyft
jag föddes i sladdspåren på avfarterna
 i snurrarna i voltandet i seriekrockarna
jag föddes i oljeutsläppen
 i gasläckorna
i baktändningarna
 och kulornas rikoschettering
jag föddes på en giftig soffa
 och på läktare som faller samman
i säkringar som smälter
 och kemiska eldsvådor
med en satellit som störtar
 en lyftkran som välter
tåg som spårar ut
 mark som faller in
stolpar som bågnar
 rör som springer läck
och på en terrass som lossnat högt från en skyskrapa
 i karusellgungan som släpper mitt i flykten
byggnadsställningen som rasar
 hissen som kraschar
jag kom till världen genom ett växlingsfel
 en miss i monteringsanvisningens interpunktion
ett fel i programmeringen
 en fördröjd signal
jag är stora olyckors arvtagare
 och katastrofens anda har format mig
en ren produkt av svarta drömmier
 som myllrar i städers hjärnor

born in a loss of balance
a sudden problem
I was born in the dance of faulty machines the
metallic blunders of death
forming the end of the sinister purr
of those civilisations that in their arms squeeze
all the breath out of us
like the granddad addicted to morphine or the
possessive mother

suis né sur une perte d'équilibre
une soudaine avarie
je suis né dans la danse des machines défaillantes
les cafoillages métalliques de la mort
formant le dénouement du ronronnement sinistre
de ces civilisations qui dans leurs bras
nous compriment jusqu'à l'asphyxie
comme le grand-père morphinomane et la mère possessive

jag föddes när jämvikten rubbades
ett oväntat haveri
jag föddes i strulande maskiners dans
i dödens metalliska klanterier
som utgör slutet för det olycksbådande spinnandet
från dessa civilisationer som i sin omfamning
kramar om oss tills vi kvävs
som en morfinberoende morfar eller en överbeskyddande mor

[untitled]

along the repentance of highways the
rifts in the landscape
the diagonals of madmen the
folds in the page
the breaks in logic
the curves of the mind
I walk to erase the paths
I grasp the ants of time in my fists I speak
unguided to darken myself
with the mystery of the words that precede me trample
with corrupted steps
through the neighbouring weeds and insects
a voyeur with a heart pierced by the light from elsewhere
plummeting talking to the abyss to stay his fall apparently
in the
depths of forests
doors creak
so I move ahead like a slipknot among the
hooked fingers of the trees the hanged
apprentice drags his rope my sex weeps over
the dead trunks the voices fade away one by
one
and on my cloudy face the
small blue moon
of my smile strips down while
enjambments zigzags leaps and
gambols bind irrelevancies
together
in the dialogue to which my silence invites them

[sans titre]

je longe le repentir des routes
les déchirures du paysage
la diagonale des fous
les pliures de la page
la fracture des logiques les
courbures de l'esprit
je marche pour effacer les chemins
je serre les fourmis du temps dans mes poings
je parle sans guide pour m'assombrir
du mystère des mots qui me précèdent
piétineur aux pas corrompus
par le voisinage de la mauvaise herbe et des insectes
voyeur au cœur vrillé par la lumière des ailleurs
précipité qui parle à l'abîme pour ralentir sa chute
il paraît qu'au fond des forêts
grincent des portes
alors j'avance en nœud coulant parmi
les arbres aux doigts crochus l'apprenti
pendu traîne sa corde mon sexe
pleure sur les troncs morts les voix
s'éloignent une à une
et sur ma face nuageuse
la petite lune bleue
de mon sourire se dénude
tandis qu'enjambements
zigzags bonds et gambades
ligotent le coq et l'âne
dans le dialogue où s'invite mon silence

[UTAN TITEL]

jag rör mig längs motorvägarnas ånger
landskapets revor
galningarnas diagonaler
papprets veck
den bristande logiken
själens krumsprång
jag går för att sudda ut stigarna
jag håller tidens myror i min knutna näve
jag talar planlöst för att förmörkas
av mysterierna i de ord som föregått mig
trampar fram med steg fördärvade
av närheten till ogräs och insekter
en voyeur med hjärtat genomborrat av ljus från fjärran
en som störtar och talar ner i avgrunden för att hejda fallet
det sägs att djupt i skogarna
gnisslar dörrarna
så jag går framåt som en löpknut
bland träden med sina krokiga fingrar
den hängde lärlingen drar repet bakom sig
mitt kön gråter över de döda stammarna
rösterna avlägsnar sig en efter en
och i mitt mulna ansikte
blottas ett leendes
lilla blå månskära
medan överklivningar
sicksackhopp och glädjeskutt
binder samman osammanhängande svammel
i en dialog som inbegriper min tystnad

COMFORT

each day brings its calm
a dull murmur that flows through the cloakroom of history
each day
unravels itself in the effervescent little pangs
of a metal strip dissolved in a glass of soda water
in which are reflected escalators and well-oiled turnstiles
for a man
who doesn't exist
we are fragile dandruff
restored reels of melancholic films
flooding an empty hall with a tang of bitter loneliness the
scratched records that a master of ceremonies insists on
having
crackle under the diamond of a star
so as to rediscover the thread of unfinished rites the
harmonies of despair
the cracked plates that twirl on nimble sticks like the
gouged eyes of a mad god
in the disenchanting night
we stir our little patch of sky with the twisted
spoon of yesterday's feasts in the rain of stone gardens
harried
by builders' catapults
a hail of small coins
it's hardly as if the chorus of the dead begging for
silence can make itself heard shall we find the
patience this evening
to make some ashes speak
to break through our network of moles thirsty for meaning
into the
vitreous entrails of the leviathan
to seduce language
with our crumbled images and our vague thrills to
propose a memory for these thankless times when a first
thought settles

VIATIQUE

chaque jour nous apporte son calme
une rumeur maussade qui parcourt les vestiaires de l'histoire
chaque jour se dénoue dans les petites affres effervescentes
d'une languette de métal dissoute dans un verre de soda
où se reflètent escaliers mécaniques et tourniquets graissés
pour un homme qui n'existe pas
nous sommes de fragiles chutes de pellicule bobines
restaurées d'un métrage mélancolique inondant une
salle vide d'un relent d'aigre solitude les disques
rayés qu'un maître de bal s'acharne
à faire crépiter sous le diamant d'une étoile
pour retrouver le fil des rites inachevés
les harmonies du désespoir
les assiettes fêlées qui tournent sur les baguettes d'initiés
comme les yeux crevés d'un dieu fou
dans la nuit désenchantée
nous remuons notre petit carré de ciel avec la cuillère
tordue des festins d'hier dans la ruine des jardins de pierre
harcelés par la fronde des bâtisseurs
une grêle de petite monnaie
c'est à peine si se laisse entendre
le chœur des morts venus quémander le silence
saurons-nous ce soir trouver la patience
de faire parler quelques cendres
de percer notre réseau de taupes assoiffées de sens
dans les entrailles vitreuses du léviathan
de séduire le langage avec
nos images en miettes et nos frissons vagues
pour offrir une mémoire à ces temps ingrats
alors qu'une première pensée vient se poser

VÄGKOST

var dag bär med sig sin stiltje
ett trist rykte som far genom historiens kapprum
var dag framskrider med små bubblande kval
en metallbit löses upp i ett glas sodavatten
där rulltrappor och oljade snurrhyllor reflekteras
inför en man som inte existerar
vi är ömtåligt mjäll som faller
restaureerade rullar melankolisk film
som dränker en tom sal med besk ensamhet
de repiga skivorna en ceremonimästare envisas med
att låta knastra under en stjärnas diamant
för att ta upp tråden på ofullbordade riter
förtvivlans harmonier
de spruckna faten snurrar på de initierades spön
som en galens guds utslitna ögon
i den avförtrollade natten
rör vi runt vår lilla bit av himmel med en sked
förvriden av gårdagens kalas i stenträdgårdars ruiner
ansatta av byggarnas slungor
en skur småmynt
det är knappt man hör
de dödas kör som tigger tystnad
kommer vi ikväll hitta tålamodet
att få askan att tala
att bryta vårt nätverk av mullvadar som törstar efter mening
i leviatans glasartade innanmäte
att förföra språket med
våra söndersmulade bilder och vaga rysningar
för att kunna förse denna otacksamma tid med minnen
när en första tanke slår sig ner

like a butterfly afire
on the thong of the dead stripper suffocating
in her pyramid of cream puffs

comme un papillon de feu
sur la cache-sexe de l'effeuilleuse morte
étouffée dans sa pièce montée

som en brinnande fjärl
på en död strippas string
när hon kvävts i sin gräddtårta

WINTER'S LAST CARESS

Everywhere the blue sweat of a frightened town Volatile
hands shining teeth
In every eye murder can be seen riding
And in window-displays the dummies perspire I have
no-one to avenge
No-one to curse
My vigils succeed one another obsessed By the
punishment of no crime
In my mind shelter
The only enemies I have
I simply learn to extend the wings of sadness
I squander the tenderness from which loneliness weans
me As I risk
a last caress before they fall
I transform myself into a pathetic ritornello A sick
little melody
Which crosses the imperial winter
And ends in the horny hollow of an ear In
fragile flakes of light
So that in the depths of a dream
Should fall as snow the promise of a new passion A new
horizon
Where goes the weary shadow waiting For the
wind which will embrace it Like a fleeting
lover
And will consume it in her arms Where
distant voices fall silent Like sirens of
desolation
Who are shattered with rage
Without even a name
For voicing the shout
Endlessly dying
On their cardboard mouths

LA DERNIÈRE CARESSE DE L'HIVER

Partout la suee bleue d'une ville apeurée Des
mains volatiles des dents qui brillent Dans
chaque œil on voit cavalier le meurtrier
Et dans les vitrines les mannequins transparent
Je n'ai personne à venger
Personne à maudire
Mes veilles se poursuivent que n'obsède
Le châtimeut d'aucun crime
En mon esprit s'abritent
Les seuls ennemis que je possède
J'apprends seulement à déployer les ailes de la
tristesse Je dilapide la tendresse dont la solitude me
sèvre
En risquant une ultime caresse avant la chute
Je me change en minable ritournelle
En petite mélodie malade
Qui parcourt l'hiver impérial
Et finit dans le creux racorni d'une oreille En
fragiles flocons de lumière
Pour que neige dans le fond d'un rêve
La promesse d'une passion nouvelle
D'un autre horizon
Là où va l'ombre lasse dans l'attente
Du vent qui l'êtreindra
Comme une amante de passage
Et la consumera dans ses bras Où
s'achèvent les voix lointaines
Comme des sirènes de la désolation
Qui se brisent en rage
Sans même un nom
Pour articuler le cri
Sur leurs bouches de carton-pâte
N'en finissant de mourir

VINTERNS SISTA SMEKNING

Överallt en skrämnd stads blå svettningar
Flaxande händer glänsande tandrader
I vart öga ser man mordet trava
Och i butiksfönstrens svettras skyltdockorna
Jag har ingen att hämnas
Ingen att förbanna
Mina vaknätter avlöser varandra av besatthet
Ett straff utan brott
De enda fiender jag äger
Kurar i min själ
Jag lär mig bara att breda ut sorgens vingar
Slösar bort den ömhet som ensamheten vant mig av vid
När jag vågar en sista smekning innan fallet
Jag gör mig till en ynkelig refräng
Till en sjuk liten melodi
Som far över den kejsrerliga vintern
Och hamnar i ett öras förtorkade håla
Så att det i djupet av en dröm snöar
Ett löfte om en ny lidelse
En ny horisont
Dit den trötta skuggan går för att vänta
På vinden som ska famna den
Som en flyktig älskarinna
Och som i sina armar ska förtära den
Där avlägsna röster tystnar
Som bedrövelsens sirener
Brustna av raseri
Utan ens ett namn
Att i deras pappmunnar
Ljuda skriket
Som dör och dör

[UNTITLED]

will you discover me down there
on the highway of vanishing horizons
distances which dwindle at every step further
than the stone cross polished by the lips of
sickly pilgrims
beyond the shores
where the tousled madman names each wave and
women abort on the rocks
after the grassy tomb of the disfigured bandit after the
creaking of the abandoned swing farther
north farther south
at the end of the bed of dead streams and of
old imperial walls
behind the cloud of smoke from forests disappearing
skywards before the
first shadow of the cortege carrying
the spirit of the ancestors in violin-cases at the
foot of the last crumbling stairways in advance of
the horse's suicidal charge and the eagle's dive
into the flames
in the distance that deprives
at the focal point that no desire ever exhausts

[SANS TITRE]

me découvrirez-vous là-bas
sur la route des horizons qui fuient
des lointains qui s'amenuisent à chaque pas
plus loin que la croix de pierre polie
par les lèvres des pèlerins malades
par-delà les rivages
où l'échevelé nomme chaque vague et
les femmes avortent sur les rochers
après le tombeau d'herbe du bandit défiguré
après les grincements de la balançoire abandonnée
plus au nord plus au sud
au bout du lit des torrents morts et
des vieux murs d'empire
derrière le dernier nuage de fumée des forêts qui s'envolent
devant la première ombre du cortège convoyant
l'esprit des ancêtres dans les étuis des violons
au bas des dernières marches qui s'effondrent
en avance sur la charge suicidaire du cheval et
la plongée de l'aigle dans les flammes
dans la distance qui prive
au point de mire qu'aucun désir jamais n'épuise

[UTAN TITEL]

kommer ni att upptäcka mig därborta
på de undflyende horisonternas motorväg
avstånd som minskar för varje steg
längre bort än stenkorsen som polerats
av sjukliga pilgrimers läppar
bortom stränderna
där den rufsige token namnger alla vågor
och kvinnorna gör abort på klipporna
förbi den vanställda banditens gräsgrav
förbi den övergivna gungans gnisslanden
längre norrut längre söderut
längst ned i sängen för döda strömmar
och gamla kejsrerliga murar
bakom den sista röken från en skog som flugit bort
framför den första skuggan från kortegen som åtföljer
förfädernas andar i violinlådor
vid foten av trappan som rasar samman
innan hästens suicidala framryckning
och örnens stört dykning ner i lågorna
i avståndet som berövar allt
vid blickpunkten som inget begär någonsin kan uttömma

[untitled]

haunted by the white mask of the mime-artist with fixed
lips radiant at boos as well as cheers
I have fed my knowledge with the toothless comma of a
jack-in-a-box the crescent-moon grimace of a disappearing
Cheshire cat
the awful scrawl which serves as a face to the grinning
monster rescued from a circus cage by a shipwreck
I have questioned the sentence of flick-knives on angels'
cheeks and the delicate mechanisms that hold
the jaws of accident victims in a tangle of elastic bands you
can follow the thread of vaudevilles
of narcotic farces and criminal fantasies thanks to which I
have designed my face but you will never know why
from the furthest deserts of melancholia to the highest
palaces in Europe
I retain the strange mania the contemptible quirk of that
tart with tears of sperm
the mascot of the *Apollonide* brothel
that slipped like a joker distorting the deal
a carnivorous rose the blasted trump of the madwoman who
has never stopped smiling

[sans titre]

hanté par le masque blanc du mime aux lèvres figées
rayonnant sous les huées comme sous les applaudissements
j'ai nourri mon savoir avec la virgule édentée des diables en
boîte la grimace lunaire d'un chat qui sait disparaître
l'affreux gribouillage qui sert de face au monstre rieur sauvé
des cages de foire par un naufrage
j'ai questionné la sentence des crans d'arrêt sur la joue des
anges et les fines mécaniques qui maintiennent
les mâchoires d'accidentés dans un embrouillamini
d'élastiques vous pouvez suivre le fil des vaudevilles
des farces narcotiques et des fantaisies criminelles grâce
auxquels j'ai dessiné mon visage
mais vous ne saurez pas pourquoi
des plus lointains déserts de la mélancolie jusqu'aux plus
hauts palais d'Europe
je garde l'étrange manie le méprisable travers de cette
gaupe aux larmes de sperme
mascotte de l'*Apollonide*
qui glissait comme un joker pour fausser la donne une rose
carnivore l'atout maudit de la folle
qui n'a jamais cessé de sourire

[UTAN TITEL]

hemsökt av mimearens vita mask med stela läppar
strålande under såväl burop som applåder
har jag närt mitt vetande med gubben-i-lådans tandlösa
kommatecken
mångrimasen hos en katt som vet hur försvinna
de hemska kråkfötter som tjänar som ansikte åt det grinande monstret
räddad ur cirkusburarna av ett skeppsbrott
har jag ifrågasatt stilettnivarnas dom över änglakinderna
och de sköra mekanismer som håller samman
olycksoffers käkar i ett virrvarr av gummiband
ni kan följa tråden av vådeviller
och narkotiska farsor och kriminella fantasier
med vilka jag tecknat mitt ansikte
men ni kommer inte förstå varför jag
från melankolins mest avlägsna öknar
till Europas främsta palats
behåller den märkliga manin den föraktliga skevheten
som det där fnasket med sina tårar av sperma
bordellen *l'Apollonides* maskot
som gled in som en joker för att förstöra given
en rovdjursros med trumf på hand precis som den galna
som aldrig slutade le

THE SEA-MONSTER'S CEMETERY

caught by the reefs in my creek confined I
polish shells dorsal spines discovered in
the sand like the remains of legendary
creatures conquered on these shores
between crockery from Ys and sails from
condemned vessels my log- book invents a
gait a face for beings from the deep and in
my dreams sparkles the track which has led
them here as far as the farthest veins of the
cliff I slip through the galleries of fantastic
skeletons dressed in suits of seaweed
gleaned from the waves and in spindrift
jewels that the wind sells off by public
auction I slip through the labyrinths of the
city of the dead who have never lived
under the motionless flight of buzzards
nesting in the bare alcoves of grottos where
other sculptors their heads bedecked with
jellyfish hunchbacked from hard work left
the pipe dreams they could salvage from
the sea before it could mix their carcasses
with those they resembled.

LE CIMETIÈRE DES MONSTRES MARINS

captif des récifs dans ma crique confiné
je brique carapaces épines dorsales
trouvées dans les sables comme les restes
d'êtres légendaires vaincus en ces rivages
entre vaisselle d'ys et voiles de vaisseaux
maudits mon journal invente une allure
une figure aux êtres de l'abysses et dans
mes rêves scintille le chemin qui les a
menés jusqu'ici jusqu'aux plus lointaines
veines de la falaise je glisse par des
galleries de squelettes fantastiques vêtu
des costumes d'algues glanées par les
vagues et des bijoux d'écume que le vent
brade à la criée je glisse par les dédales de
la cité des morts qui n'ont jamais vécu
sous le vol immobile des buses venues
nicher dans les alcôves nues des grottes
où d'autres sculpteurs coiffés de méduses
bossus par la besogne laissèrent les
chimères qu'ils purent arracher à la mer
avant qu'elle ne mêle leur carcasse à
celles qu'ils rassemblaient

SJÖODJURENS KYRKOÅRD

inspärрад bland skären hålls jag här
i viken putsar jag ryggradsskal funna
ibland sanden som lämningar efter
legendariska varelser som besegrats
på dessa stränder mellan porslinskärl
från landet Ys och spökskeppens segel
min loggbok uppfinner en skepnad ett
anlete åt avgrundens varelser och i mina
drömmar skimrar stigen som lett dem
ända hit ända till dessa avlägsnaste
klippstränders vener jag glider genom
gallerier av fantastiska skelett som klätts
i algkostymer av böljorna och smycken
av vågskum som vinden slumpar bort
på auktion jag glider genom irrgångarna
i staden för de döda som aldrig levat
under vråkarnas orörliga flykt de som
kommit att häcka i nakna klippsprång
i grottorna där andra skulptörer med
maneter till hårsvall puckelryggiga av
sitt värv lämnar därhän chimäerna de
kunnat slita från havet innan det lägger
deras lekamen med dem de ägnar sig åt
att samla in

THE SOLDIER'S TOMB

two crows on the branch my eyes in the pit
of their bellies and winter scatters me
along every path shavings of bark my body
bundles of dry leaves my greatcoat floats on
the crook of a dead tree the crescent of a
naked sabre shines at its belt and those who
approach it can hear the wind still
whistling the name of my enemies the
winter hides me in its fleecy clouds in the
mesh of its frozen lakes it hides me in the
smoke from villages and in the moon's
reflections on the snowfields it hides me in
the sweat dripping from hunters' faces in
the blood congealed on the throat of their
prey and then when in the clack of cracked
bells the bird-seller of souls on the edge of
my tomb comes to sit I collect myself
together wherever I am and return as a
soldier from the disaster crawling towards
the dead tree where my weapons are
waiting I collect myself together as I know
that the time has come to resume the
struggle

LA TOMBE DU SOLDAT

deux corbeaux sur la branche mes yeux
au fond du ventre et l'hiver me disperse
par tous les sentiers copeaux d'écorce
mon corps liasses de feuilles sèches mon
manteau flotte à la corne d'un arbre mort
le croissant d'un sabre nu brille à sa
ceinture et ceux qui s'en approchent
peuvent entendre le vent qui siffle encore
le nom de mes ennemis l'hiver me cache
dans ses nuages de laine dans les mailles
de ses lacs gelés il me cache dans la
fumée des villages et dans les reflets de la
lune sur les névés il me cache dans la
sueur qui coule du visage des chasseurs
dans le sang qui se fige sur la gorge du
gibier et puis lorsque dans un cliquetis de
carillon fêlé l'oiselier des âmes au bord de
ma tombe vient s'asseoir je me rassemble
où que je sois je m'en reviens soldat du
désastre rampant vers l'arbre mort où
m'attendent mes armes je me rassemble
car je sais qu'est venu le temps de
reprandre le combat

SOLDATENS GRAV

två korpar på grenen mina ögon
längst ner i magen och vintern
sprider ut mig på alla stigar täckta
med barkspån kroppen en bunt torra
löv min rock hänger på ett dött träds
horn en sabels nakna skära glänser
vid dess livrem och de som närmar sig
den kan höra vinden som fortfarande
visslar mina fienders namn vintern
gömmer mig i sina moln av yllegarn i
maskorna som är dess frusna sjöar den
gömmer mig i röken från byarna och i
månens återspeglning i firnbäcken den
gömmer mig i svetten som rinner över
jägarnas ansikten i blodet som lever sig
vid villebrådets strupe och sedan när i ett
sprucket klockspels skrammel själarnas
fågelfångare sätter sig vid min grav samlar
jag mig vart jag än varit återkommer jag
katastrofens soldat kravlar mot det döda
trädet där mina vapen väntar jag samlar
mig för jag vet att nu är tid att ta upp striden

INTERNAL RHYME

at every page its aspect changes
its mouth always has the dark charm of
proffered lips of shared saliva
it mostly shows teeth mined by silence
and the white throat of those who inhale the wind it
pants like a dying marathon runner
breathes like hell's ambassador
its singular voice has only my heart
to be born and disappear in a brief shipwreck on
the reef of sentences where time bleeds where the
soul unfolds where the being is armed I alone
make it speak as a nameless friend
in the darkness of an empty room
but its tongue is the flame of a sacred fire whiplash storm
and if on the book I nod off the poem invades
my dreams like a memory from long ago
and if I leave the book open on the table
and I stand up the poem follows me with its gaze

RIME INTÉRIEURE

à chaque page change son visage
sa bouche a toujours le charme noir
des lèvres offertes d'une salive en partage
il montre surtout des dents creusées par le silence
et le gosier blanc des buveurs de vent
il a le souffle d'un marathonien mourant
l'haleine d'un consul des enfers
sa voix singulière n'a que mon coeur
où naître et disparaître l'instant d'un naufrage
sur l'écueil des phrases où saigne l'heure
où s'ouvre l'âme où s'arme l'être
moi seul le fais parler comme anonyme ami
dans la nuit d'une chambre vide
mais sa langue est flammèche d'un feu sacré fouet d'orage
et si sur le livre je m'assoupis le poème envahit
mes rêves comme une très ancienne mémoire
et si je laisse le livre ouvert sur la table
et que je me lève le poème me poursuit du regard

INRIM

för varje blad förändras dess ansikte
dess mun har alltid ett svart behag
av läppar erbjudna delad saliv
det visar mest upp tänder urgröpta av tystnaden
och den vita strupen hos dem som sväljer vinden
det flämtar som en döende maratonlöpare
har andedräkt som en helvetets konsul
dess säregna röst har bara mitt hjärta
att födas och förintas i vid skeppsbrottet
på meningarnas blindskär där timman blöder
där själen öppnas där varat beväpnas
jag ensam får det att tala som en anonym vän
i ett tomt rums natt
men dess språk är en gnista ur en helig elds stormpiska
och om jag slumrar över boken invaderar dikten
mina drömmar som ett minne från forna tider
och om jag lämnar boken uppslagen på bordet
och reser mig upp följer dikten mig med blicken

[UNTITLED]

Night sees trees of chalk grow
on the blackboards of condemned schools
words grip on to each branch
it's me pursuing the book of my birth
among the dilapidated rooms I take
balancing lessons in the constellation of thoughts I
have learnt nothing from their handbooks
not even a phrase to contain me not
even the secrets of appearance
nicknames follow me I repeat stories to myself
but I know nothing of the being for whom I pray in the
debacle I
am only an accent in the infinite language of the wind
come to blow the ashes of the dead
a sound distorted on the grain of doors
that I pass through without respite the better to lose myself I
encircle the invisible I cross-rule the silence
and so I live in the sketch bereft of a centre the
unconscious of the signs

[SANS TITRE]

la nuit voit croître des arbres de craie
sur les tableaux d'écoles condamnées
sur chaque branche quelques mots s'étreignent
c'est moi qui poursuis le livre de ma genèse
parmi les salles délabrées je prends
des leçons d'équilibre dans la constellation de mes pensées
je n'ai rien appris de leurs manuels
pas même une phrase pour me contenir
pas même les secrets du paraître
des sobriquets me suivent je me répète des histoires
mais j'ignore tout de l'être pour qui je prie dans la débâcle
je ne suis qu'un accent dans la langue infinie du vent venu
souffler la cendre des morts
un son qui se déforme au fil des portes
que je franchis sans relâche pour m'égarer davantage
j'encercle l'invisible je quadrille le silence
ainsi vis-je dans l'esquisse privée de centre
l'inconscient des signes

[UTAN TITEL]

natten ser träd av krita växa fram
på fördömda skolors svarta tavlor
ord klänger sig fast vid varje gren
det är jag som fullföljer boken om min födelse
bland de förfallna salarna tar jag
lektioner i att hålla balansen i tankarnas konstellationer
jag lärde mig inte någonting i deras bruksanvisningar
inte ens en mening som kunde tygla mig
inte ens hemligheten att bete sig
öknamnen förföljer mig jag upprepar mina historier
men jag vet inget om den jag ber för i kollapsen
jag är bara en accent i vindens språk utan slut
som kommit för att blåsa runt de dödas aska
ett ljud som förvrängs vid dörrarna
som jag oavbrutet stiger genom för att gå än mer vilse
jag omringar det osynliga jag rutar in tystnaden
så lever jag i skissen som saknar mitt
omedveten om tecknen

[UNTITLED]

at the foot of the bed the tracks of a beast
earth and blood on the rug
he gets up and follows the still fresh trail
walks down corridors across rooms
through the open door and reaches
the nearby woods
I can breathe its fur the animal is only a few metres away
he says to himself as he steps over cracks and crosses rivers
I can almost feel its heat I am getting close to it
he says to himself as he leaves cities with unfamiliar languages
but he has long since reached the animal
and with his eyes staring at the horizon he hasn't seen
that the tracks before him have vanished
his feet are bleeding
and silently there close
behind him someone's
following

[SANS TITRE]

au pied du lit les traces d'une bête
de la terre et du sang sur la moquette il
se lève et suit la piste encore fraîche il
longe les couloirs traverse les pièces
passe la porte ouverte et va
jusqu'à s'enfoncer dans la proche forêt
je respire son pelage l'animal n'est qu'à quelques mètres
se dit-il alors qu'il franchit déjà crevasses et rivières
je sens presque sa chaleur j'approche de la bête
se dit-il tandis qu'il quitte des villes aux langues infamiliales
mais il a depuis longtemps rejoint l'animal
et les yeux rivés sur l'horizon n'a pas vu
que les traces ont devant lui disparu que
ses pieds saignent
et que sans bruit là tout
près derrière un autre
le suit

[UTAN TITEL]

vid sängens fotända spåren efter ett djur
jord och blod på heltäckningsmattan
han reser sig och följer det ännu färska spåret
han går längs korridorerna korsar rummen
genom den öppna dörren och når
fram till den närliggande skogen
jag andas in dess päls djuret är bara några meter bort
säger han för sig själv när han hoppar över skrevor och bäckar
jag känner nästan dess värme jag närmar mig djuret
säger han för sig själv och lämnar städer där språken är obekanta
men han har sedan länge hunnit ikapp djuret
och ögonen fästa vid horisonten såg inte
att spåren framför honom försvunnit
att hans fötter blöder
och att helt ljudlöst där
precis bakom följer
någon i hans steg

